

ikke see Andet, end at det er Noget, man maa være kommen til ad Nødvendighedens Wei. Man har stavet sig frem igjennem de 3—4 Aar, hvor man baade har slaet og underhandlet, og man er kommet saaledes frem, at det har vist sig, at ikke Andet var muligt, end at vi skulde sigte til, at Danmark kunde henge sammen. Der har været prøvet paa mange Ting; der er endog kommet et Notabelproject frem, og det saae ud, som om det ogsaa kunde lade sig gennemføre, men da vi vare mere danske, end selve Notabelprojectet gav os Lov til, saa blev det begravet, og vi saae det aldrig mere (Munterhed). Det er derfor, jeg mener, vi helst maae blive ved det, som vi kunne saae, ligesom jeg heller ikke kan see, at deri skulde ligge nogen Fare for vort Fædreland. (Hør!). Der er vel blevet sagt, at der kunde være Fare, naar Prinds Christians Mandstemme engang skulde uddøe; der er jo ligefrem vist, baade i Pressen og andre Steder, at der vilde være Fare for, at Keiseren af Rusland skulde saae formegen Indflydelse, hvis det skulde skee, at den mandlige Stamme af den Thronarving, som vi nu vente kan komme til at saae den danske Krone, skulde uddøe. Jeg kan ikke engang see, at det er rigtigt, at man har denne Tanke. Keiseren af Rusland har vist sig som en høimodig Monarch i denne Sag, Keiseren af Rusland har vist, at han endog vilde bortgive den Ret, som han meente, han havde, og han har jo vel taget nogle Reservationer, men ingenlunde der, hvor han gav os Tilladelse til at ordne det saaledes, at Danmarks Riges Integritet skulde bevares; han har kun, som ogsaa den høitærede Premierminister igaar udtaalte, gjort et Forbehold paa en Ting, som han ikke kunde vide, om han havde nogen Rettighed til. Jeg kan desuden heller ikke see, at det er rigtigt, ligesom jeg heller ikke kan see, at det er politisk rigtigt, at man i dette Dødsstøbe skulde være bange for den Tanke, naar vi see hen imod Rusland. Jeg gad dog vidst, hvem af dødelige Mennecker (Munterhed) vi mere have at takke for, at vi staae paa det Standpunkt, hvorpaa vi staae idag. Vi have hørt mange nationale Uttringer om, hvorledes Armeen har reddet vort Land; jeg skal ingenlunde nægte, at Armeen

har været sin Blads voren, og vi kunne ikke Andet end erkjende, at de sloge som Mænd, men man kan dog vel ikke sige, at Armeen reddede Landet (So! So! Nei! Nei!). Vi kunne dog vel ikke paa staae det; det er afgjort, at vi havde en tydsk Krig, det er afgjort, at det ikke var ene slesvig-holsteenske Oprørere, vi beskjæmpede, det er afgjort, at der sluttede sig Skarer fra Tydskland til, thi vi have seet det med vore egne Øine, og det er ligesaa afgjort, at Armeen ikke jog Tydskerne hjem. Jeg har staaet og seet paa, ja, jeg har seet derpaa med Taa- rer i Øinene, at det kom dertil, at det tydske Flag veiede paa Frederiksøde, endog efterat vor høitærede Marineminister havde kæmpet derimod; saa gif der tre Uger hen, men da hændte det sig, at Preusserne kom og viklede Flaget sammen og slukerede vandrede med det ud af Sjælland. Jeg gjorde mig selv det Spørgsmaal: hvad er Aarsagen hertil? Det er dog vel ikke den danske Armee, som ligger paa Verne; det kan det ingenlunde være, der maa være noget Andet, som gjør, at disse Folk gaae saa slukerede bort, og jeg tvivlede ingenlunde paa, at her var Selvhersteren over alle Russer med i Spillet. Jeg saae slet ikke, at der var mange europæiske Tyrster, som havde Tillid til den Magt fra oven, og jeg kunde altsaa ikke tvivle om, at det maatte være ham, som havde Noget med dette at gjøre. Jeg veed forøvrigt ikke, hvorledes det er gaaet, men det saae jeg, at Preusserne gif ud, og endog buk- fede dybt for os Danske, da de forlode os. Der blev sagt igaar, at man skulde holde paa den Arvelov, vi have, fordi den har vist, at vi maatte gaae til Eideren, men ikke længere; men der har ogsaa været en Tid, mine Herrer! da vi ikke maatte gaae til Eideren, der har været en Tid, da vi maatte see paa, at fremmede Magter havde Magten i Slesvig, der har været en Tid, da vi maatte nøies med Danmark til Kongeaalen og see paa, hvorledes Udsaldet vilde blive. Det stod ganske klart for mig, at der maatte være Noget ved vore Sager, der ikke var saa ganske rigtigt, siden det kunde gaae saaledes med os, det stod klart for mig, at der var et Oprør fra Slesvig-Holsteen, og det er Noget, som vist Ingen vil nægte (Nei! Nei! Latter!), men det